

DE WISSELCAMERA

Rianne Bagerman

De Wisselcamera

Eerste druk 2025

ISBN: 9789083596709

ISBN: 9789083596716 (e-book)

NUR 283, 280

Auteur: Rianne Bagerman

Druk- en bindwerk: Rianne Bagerman

Uitgever: Rianne Bagerman Studio

Copyright © 2025 Rianne Bagerman

Lees meer over de auteur en haar boeken op www.rianebagerman.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Lenn sjokte met gebogen hoofd over straat, zijn schouders opgetrokken alsof hij zich wilde verbergen voor de rest van de wereld. De zoveelste rotdag.

‘Vuile loser,’ had Kevin tegen hem gesist tijdens de pauze.

‘Hé, slaaf, haal even een pakje drinken voor me,’ had Erik geëist.

Lenn had niets gezegd en gedaan wat ze vroegen. Hij had gehoopt dat als hij zich klein hield, ze hem met rust zouden laten. Maar zo werkte het niet. Nooit.

Al vanaf het begin hadden Kevin, Erik en Pim de pik op hem. Elke dag treiterden ze hem, scholden hem uit, duwden hem, verstopten zijn spullen of fiets of lieten hem klusjes opknappen. Hij durfde er niets van te zeggen. Wat kon hij tegen die drie beginnen? Kevin was een kop groter dan hem en ze waren ontzettend sterk, terwijl hij maar een magere spriet was met dun stekeltjeshaar en een

bril. In zijn eentje kon hij nooit op tegen die drie. Hij balde zijn handen tot vuisten. Waarom kon hij niet gewoon... sterker zijn? Of onzichtbaar? Alles was goed, zolang hij maar niet meer elke dag hun doelwit was.

Niet iedereen in de klas deed mee, maar de anderen durfden ook niet in opstand te komen. Iedereen was bang voor hen. Lenn voelde zich alleen, alsof hij gevangen zat in een eindeloze nachtmerrie waaruit hij niet kon ontsnappen. Er thuis over praten durfde hij al helemaal niet meer. De vorige keer dat hij zijn ouders had verteld over de pesterijen, waren ze naar school gegaan om het op te nemen voor hem. Maar dat had hij geweten. Zijn fiets was vernield, en een van de jongens had hem zo hard laten struikelen dat hij een week lang met een dik gezicht rondliep.

‘Als je ooit nog iets zegt, krijg je ervan langs,’ snauwde de grootste.

Lenn had zich nog nooit zo bang gevoeld. Sindsdien loog hij over zijn blauwe plekken en kapotte kleren. Het was veiliger zo.

Hij schopte een steentje voor zich uit, steeds verder, tot het met een tikje in een putje verdween. Terwijl hij over straat sjokte, probeerde Lenn

een manier te bedenken om zijn pestkoppen te verslaan. In zijn hoofd zag hij het al helemaal voor zich: een stoer masker over zijn ogen, een cool pak aan en superkrachten waar niemand tegenop kon. Hij zou die pestkoppen verslaan, zijn klasgenoten beschermen en eindelijk vrij zijn. *Op een dag...* dacht hij. *Maar vandaag was die dag nog niet.*

Plotseling voelde hij iets zwaars tegen zijn voet tikken. ‘Krrgt!’ Het geluid rukte hem uit zijn gedachten. ‘Huh?’ Hij bleef staan en keek naar beneden. Door zijn trap was het voorwerp een meter verderop geschoven. ‘Een telefoon?’ mompelde Lenn verbaasd. Hij bukte en raapte het op. Het ding zat vol krassen, alsof het al heel wat had meegemaakt. ‘Misschien is hij uit iemands zak gevallen?’ Lenn drukte op een knopje. Het scherm lichtte meteen op. ‘Geen pincode?’ zei hij zacht. ‘Wie laat zijn telefoon nou onbeveiligd?’ Hij draaide de telefoon om en bekeek de achterkant. Geen merk. Maar wél een vreemd symbool: een soort diamant met een omgekeerd kruis erin. Zoiets had hij nog nooit eerder gezien. Met zijn vinger streek hij eroverheen. ‘Van wie zou hij zijn?’ vroeg Lenn zich af. Nieuwsgierig scrolde hij

door de telefoon. Geen contacten. Geen foto's. Lenn fronste. Het voelde vreemd, alsof deze telefoon op hem had gewacht. 'Zou hij het doen?'

Lenn toetste zijn eigen nummer in en drukte de telefoon tegen zijn oor. Hij spitste zijn oren, maar er kwam geen geluid. Geen kiestoon, niets. 'Wat raar,' mompelde Lenn terwijl hij de telefoon nog eens goed bekeek. Wat was er toch met dat ding? Hij haalde zijn schouders op. Vast kapot, dacht hij. Zijn vinger gleed naar het icoontje van de camera. 'Misschien doet die het wel?'

Hij richtte de lens op de straat. Het beeld op het scherm zag er net zo saai uit als de omgeving: wat bomen, een paar geparkeerde auto's en een lege stoep. Lenn zuchtte en drukte op de knop. Hij keek even vluchtig naar de foto toen die verscheen. De camera leek prima te werken; de boom die hij had vastgelegd stond scherp en duidelijk in beeld. Maar waarom voelde het toch alsof er iets niet klopte?

Lenn haalde zijn schouders op. 'Ik zie later wel wat ik ermee doe,' mompelde hij, terwijl hij de telefoon in zijn zak wilde stoppen. Maar net voordat hij dat deed, viel zijn oog op de plek voor

hem. Zijn mond viel open. ‘Daar stond toch net een boom?’ Hij wreef in zijn ogen en keek opnieuw. De boom was weg. Verward pakte hij de telefoon en keek naar de foto die hij zojuist had gemaakt. Daar stond de boom nog wél. Maar op straat... niets.

Hij hapte naar adem. ‘D-d-dit k-kan toch niet?’ stotterde hij. ‘Maar hoe...’ Zijn ogen gleden heen en weer van de plek voor hem, naar het scherm van de telefoon, alsof hij het daarmee ongedaan wilde maken. Het was toch echt dezelfde plek. De boom die hij zonet op de foto had gezet was verdwenen. Het leek wel alsof de boom opgeslokt was door de telefoon. Hij kon zijn ogen niet geloven. ‘Droom ik?’

Er was geen enkel spoor achtergebleven, niet eens een gat. Het leek wel alsof die boom nooit bestaan had. ‘Ik moet het zeker weten..’ fluisterde Lenn. Hij richtte de camera op een fiets die tegen een muur stond. Zijn vingers trilden terwijl hij op de knop drukte. ‘Hopelijk heb ik alles maar verbeeld en gebeurd dit niet echt.’

Klik!

Lenn hapte naar adem en sloeg zijn hand voor zijn mond om een kreet tegen te houden.

Verbaasd staarde hij naar de plek voor zich. Er stond een grote boom tegen de muur van het huis aan. De fiets was weg. ‘Nee, nee, nee...’ Lenn stapte geschrokken achteruit. ‘Waar is die fiets gebleven? En waar komt die boom vandaan?’ Hij keek naar het scherm. Daar was nu een afbeelding van de fiets zichtbaar. Zijn hart ging als een razende tekeer.

‘Wat gebeurt hier?’ Lenn streek verward met zijn hand door zijn haar. ‘Het lijkt wel of de boom en de fiets van plek hebben geruild.’ Zijn blik gleed opzij naar de plek waar de boom eerst stond. Lenn had half verwacht dat de boom weer terug op zijn oude plek zou staan, maar hij had zeker niet verwacht dat hij van plaats zou wisselen met de fiets.

Lenn was volledig in de war. Hij snapte er niets meer van. ‘Dit ding...’ Hij keek naar de telefoon in zijn handen. ‘Dit is geen gewone telefoon. Je kan er niet mee bellen, maar als je een foto maakt kun je er dingen mee laten verdwijnen?’ Hij kreeg een dromerige blik in zijn ogen. ‘Wat als...’

Een idee begon te groeien. Zijn angst maakte langzaam plaats voor nieuwsgierigheid. Wat als...

wat als hij dit apparaat kon gebruiken om dingen te veranderen? Misschien zelfs... om zijn pestkoppen aan te pakken? Een brede grijns verscheen op zijn gezicht. Lenn stopte de telefoon in zijn zak en liep fluitend verder.

Een paar meter verder bleef Lenn opeens stilstaan. 'Wacht...' Hij keek naar de boom. 'Ik kan dit toch niet zo achterlaten? Wat moeten de mensen wel niet denken. Straks ontdekken ze mijn grote geheim. Ik moet alles weer in de oude staat terugbrengen.' Hij richtte de camera weer op de boom en drukte op de knop.

Plop.

De boom verdween, en de fiets stond weer keurig tegen de muur geleund, alsof er niets gebeurd was.

'Oké, nu de boom nog terug.' Hij richtte de lens ongeveer op de plek waar de boom had gestaan en maakte een foto. De boom stond weer op zijn oude plek. Lenn glimlachte tevreden, maar toen hij beter keek, trok hij wit weg. 'O nee...' Een groot stuk stoep was verdwenen. 'Dit is niet de bedoeling!'

Hij probeerde het opnieuw. Maar elke keer als hij iets corrigeerde, ging er weer iets anders fout. Hij

zuchtte diep. 'Hopelijk mist niemand die boom...' mompelde hij. Hij keek om zich heen. De straat zag er bijna hetzelfde uit als voorheen. Bijna. Snel liep hij verder.

Toen hij thuis was, liep Lenn regelrecht door naar zijn kamer.

'Hé Lenn,' riep zijn moeder vanuit de keuken.

Maar hij hoorde zijn moeder niet eens. Hij gooide de deur achter zich dicht en ging op zijn bed zitten. Hij haalde het toestel uit zijn broekzak en draaide hem om en om in zijn hand. Hij staarde naar het vreemde symbool op de achterkant. Hij begreep er niets van. 'Wat ben jij?' fluisterde hij. 'En wat kun jij nog meer?' Zijn fantasie sloeg op hol. 'Dit weekend ga ik het uitzoeken.' Hij had nu een wapen in handen dat niemand van hem af zou nemen.

Gelukkig was het vandaag vrijdag. Dat betekende twee dagen zonder school en zonder pestkoppen. Maar belangrijker nog: Lenn had het hele weekend om de mysterieuze telefoon uit te proberen. Hij kon niet wachten om te ontdekken wat dat ding allemaal kon. Morgen zou hij naar zijn favoriete plek gaan om ermee te experimenteren.

‘Lenn, kom je aan tafel?’ riep zijn moeder vanuit de keuken.

Lenn zuchtte diep, legde het toestel voorzichtig op zijn bureau en slofte naar de eettafel.

‘Hoe was je dag schat?’ vroeg zijn moeder terwijl ze zijn bord vol schepte.

Lenn twijfelde even. Moest hij zijn ouders vertellen over de vreemde vondst die hij had gedaan? Nee, beter van niet, dacht hij. ‘Wel prima,’ loog hij, maar zijn glimlach was duidelijk niet echt. ‘Gewoon een saaie schooldag.’

Zijn moeder glimlachte even.

Tijdens het eten bespraken ze zoals altijd elkaars dag. Meestal vond Lenn dat best gezellig, maar vanavond kon hij maar aan één ding denken: die telefoon. Hij kon niet wachten tot hij van tafel mocht, maar eerst moest hij nog helpen met de afwas. Zijn moeder had vandaag gekookt, dus was het de beurt aan hem en zijn vader om de boel weer af te wassen en op te ruimen. Moeder keek ondertussen in de kamer naar het journaal.

Met een half oor luisterde Lenn voorzichtig mee. Hij hield zijn adem in, bang dat ze op het journaal iets over die boom zouden melden. Pas toen de nieuwslezer ‘en nog een prettige avond’

zei, blies Lenn opgelucht zijn adem uit. ‘Pfew,’ niemand had iets gezegd over hem of de boom.

Toen het laatste glas in de kast stond, gaf zijn vader hem een aai over zijn haar. ‘Klaar, jongen. Slaap lekker straks.’ Hij liep naar de kamer en plofte naast zijn vrouw op de bank.

Lenn hing de theedoek op en rende de trap op naar zijn kamer. Daar trok hij de lades van zijn bureau open, rommelde in een bak en dook zelfs onder zijn bed. ‘Waar is dat ding nou?’ mopperde hij. Zijn hand voelde iets. Triomfantelijk haalde hij een zwart leren notitieblokje tevoorschijn. Hij had het boekje ooit van zijn opa gekregen, maar nog nooit iets mee gedaan. Nu kwam hij goed van pas. Hier kon hij alle experimenten en gebeurtenissen met de telefoon in opschrijven.

Hij klapte het boekje open en pakte een pen. Op de eerste pagina noteerde hij: *Vrijdag - de dag waarop alles veranderde*. Daaronder noteerde hij de tijd, de datum en de plek waar hij de telefoon had gevonden.

Hij beschreef hoe de boom verdween, hoe hij weer terugkwam, hoe de fiets van plek wisselde. Alles. Daarna bedacht hij alvast een experiment

voor morgen en werkte het nauwkeurig uit. Het puntje van zijn tong stak uit zijn mond terwijl hij schreef. Pas toen zijn moeder op de deur klopte, merkte hij hoe laat het was.

‘Lenn, het is tijd om naar bed te gaan.’

Hij keek op. Buiten was het inmiddels pikdonker. Had hij echt de hele avond zitten schrijven? ‘Oké, mam,’ riep hij terug.

Hij rekte zich uit, legde het boekje op zijn bureau en ging naar de badkamer om zich klaar te maken. Na een snelle poetsbeurt en een welterusten voor zijn ouders kroop Lenn in bed. Terwijl hij naar het plafond staarde, voelde hij de spanning in zijn buik opborrelen. Morgen zou een dag vol ontdekkingen worden.

De volgende ochtend werd Lenn al vroeg wakker. Het was nog maar net licht buiten, een bleke gloed kwam zijn kamer binnen. Normaal gesproken was hij in het weekend zijn bed niet uit te krijgen, maar nu sprong hij overeind. Zijn hart bonsde van opwinding. Hij kon niet langer blijven liggen. Lenn kleepte zich snel aan en liep op zijn tenen naar de woonkamer. Alles was stil; zijn ouders sliepen nog. Dat kwam goed uit, dan hoefde hij niets uit te leggen. Hij krabbelde een kort briefje: *Ben even weg. Tot straks!* en legde het op tafel.

Met een boterham half in zijn mond en de rest in zijn hand snelde hij naar de voordeur. De mysterieuze smartphone zat stevig in zijn broekzak en zijn rugzak hing losjes over zijn schouders. Buiten was het fris, maar Lenn voelde de kou nauwelijks. Hij sprong op zijn fiets en trapte stevig door.

Na een rit van ongeveer tien minuten bereikte hij zijn favoriete plek, net buiten de stad. Het was

een heuvel met een prachtig uitzicht, omgeven door niets dan stilte en natuur. Hier kwam bijna nooit iemand. Voor Lenn was dit zijn veilige plek: een plek om te lezen, te tekenen, of om weg te dromen als superheld die de pestkoppen versloeg. Maar vandaag was hij hier met een missie. Hij brandde van nieuwsgierigheid. Zonder na te denken gooide hij zijn fiets in het gras. Hij liep naar een grote, dikke boom en ging er met zijn rug tegenaan zitten.

Lenn haalde de telefoon uit zijn broekzak. Er waren hier niet zo heel veel dingen om te fotograferen, maar samen met de dingen die hij nog had meegenomen van thuis was het genoeg om mee te oefenen.

‘Goed,’ mompelde hij. ‘Eerst die boom terughalen.’ Hij richtte de lens op de plek naast zich en drukte op de knop. Eén tel later stond er een enorme boom naast hem. ‘Wow... Dit is echt bizar.’

De boom leek zo natuurlijk in het landschap dat Lenn even twijfelde of hij daar niet altijd al had gestaan. Hij keek naar het scherm van de telefoon. Op de foto stond nu een kaal stukje gras met een paar bloemetjes. Hij grinnikte zachtjes.

‘Dat mist niemand.’

Hij pakte zijn pen en notitieblokje en schreef op wat hij zojuist had gedaan. Daarna pakte hij zijn rugtas en haalde de spullen eruit die hij van thuis had meegenomen: een appel, een tennisbal, een boek, een knuffel en een paar actiepoppetjes.

‘Misschien kan ik ook nog een vogel of ander dier fotograferen,’ mompelde Lenn. ‘Ik ben benieuwd of de camera hetzelfde effect heeft op levende wezens.’ Zijn blik gleed naar de spullen die voor hem in het gras lagen. ‘Eerst maar eens de knuffel...’ zei hij enthousiast en hij wreef in zijn handen. Lenn kon niet wachten om met zijn experimenten te beginnen. Hij zette de knuffel voorzichtig voor zich neer en maakte een foto.

Plop, de knuffel verdween. In zijn plaats lag er nu een klein bultje gras dat nauwelijks opviel. Lenn fronste.

‘Sorry,’ fluisterde hij tegen zijn knuffel en hij trok een sip gezicht. ‘Wacht maar, ik haal je terug.’

Daarna legde hij het boek naast zich neer en drukte opnieuw op de knop. Het boek was weg - en op precies die plek lag nu de knuffel.

Lenn herhaalde de truc een paar keer en schreef zorgvuldig op wat hij zag. Daarna ging hij verder met de actiepoppetjes.

‘Oké, wat als ik nu twee dingen tegelijk neerzet? Werkt het dan nog steeds?’

Hij zette de poppetjes bij elkaar en richtte de camera. Met één klik waren de poppetjes verdwenen, en het boek lag weer in het gras.

‘Ha! Net een teleportatiemachine.’

Lenn staaarde naar de foto op het scherm. Alles stond erop zoals hij het had neergezet. Hoewel de camera zich keer op keer bewezen had, bleef hij versteld staan van wat hij zag. Hij besloot het experiment een stapje verder te brengen: hij zette de poppetjes verder uit elkaar en maakte opnieuw een foto. Het werkte precies hetzelfde. De camera plaatste elk object weer terug zoals het had gestaan - alleen de plek veranderde, afhankelijk van wat Lenn daarna fotografeerde.

Hij floot zachtjes. ‘Dit ding is echt bizar.’

Met een brede glimlach op zijn gezicht noteerde hij de resultaten. Dit was nog maar het begin.

Lenn pakte de appel op en draaide hem even in zijn hand. Hij wilde weten of de vrucht nog eetbaar zou zijn nadat hij terugkwam uit de telefoon.

Voorzichtig nam hij een hap. De knapperige beet en het frisse, zoete sap stelden hem gerust.

‘Hm, die smaakt nog steeds goed,’ mompelde hij tevreden. Hij hield de appel even omhoog en bekeek hem met een kritische blik. De structuur van de appel bleef onveranderd. Snel schreef hij dit resultaat op in zijn zwarte notitieboekje. Voor de zekerheid herhaalde hij de test met de appel waar al een hap uit was. Het resultaat bleef hetzelfde. Met een tevreden gevoel at Lenn de rest van de appel op. Zijn maag begon inmiddels te rommelen. Hij zat hier al een tijdje. Zuchtend keek hij om zich heen. Nog steeds geen vogel of ander dier in de buurt.

‘Alsof ze weten dat ik ze nodig heb,’ mompelde hij.

De test met levende wezens moest wachten. Lenn haalde de tennisbal uit zijn rugzak en woog hem in zijn hand. Terwijl hij de bal omhoog gooide en weer opving, dwaalden zijn gedachten af. Een simpele foto van de tennisbal zou niets nieuws opleveren; dat had hij al uitgebreid getest.

‘Wat zou deze speciale camera eigenlijk nog meer kunnen?’

Ineens kreeg hij een idee. Hij liet de tennisbal

een stuk verderop in het gras rollen. Vanaf die afstand leek de bal piepklein.

‘Wat als ik...’ mompelde Lenn, terwijl hij met zijn vingers over het scherm van het toestel streek om in te zoomen op de bal.

Hij zoomde in totdat de bal flink vergroot op het scherm stond. Toen drukte hij op de knop. Met een zachte plop verdween de bal uit het gras. Lenn keek naar het scherm: de bal stond er nu levensgroot op. Hij grijnsde breed.

‘Okeeee, dit is cool!’

Maar wat zou er gebeuren als hij de bal nu weer terug wisselde met een ander object? Hij probeerde het meteen. Een paar seconden later rolde de bal voor zijn voeten. Hij bukte en pakte hem op. Tot zijn verbazing paste de bal niet meer in zijn hand. Hij was enorm geworden!

‘Wow,’ fluisterde Lenn.

Zijn ogen begonnen te glimmen en zijn hart begon sneller te kloppen. Dit was een ongelooflijke ontdekking. ‘Als ik dit met een bal kan... dan kan ik dit misschien ook met... andere dingen.’

Hij greep naar zijn notitieboekje en begon haastig alles op te schrijven. Dit mocht hij niet vergeten. Hier moest hij verder mee experimenteren.

Toen begon het scherm van de telefoon ineens te flikkeren. Het batterij-icoontje verscheen kort in beeld voordat het apparaat helemaal uitviel.

‘Nee... nee, nee!’ riep Lenn gefrustreerd. Lenn drukte een paar keer op de knop, maar het scherm bleef zwart. ‘Kom op, niet nu!’

De batterij was leeg. Hij staaarde naar het donkere scherm en zuchtte diep. Wat nu? Hij had de telefoon op straat gevonden, zonder oplader.

‘Hopelijk past mijn eigen oplader,’ mompelde hij.

Lenns maag liet zich opnieuw horen, deze keer luider. Hij realiseerde zich dat het al ver in de middag was. Geen wonder dat hij honger had; sinds vanmorgen had hij alleen een boterham en een appel gegeten. Hij raapte zijn spullen bij elkaar, propte ze in zijn rugzak en liep naar zijn fiets. Toen hij thuis kwam, snelde hij naar de keuken om iets te eten en drinken te pakken. Hij dacht dat zijn ouders niet thuis waren, maar ineens klonk er een stem achter hem.

‘Zo meneertje, waar denk jij de hele dag uit te hangen?’ Zijn moeder klonk boos, maar er zat ook bezorgdheid in haar stem.

Lenn schrok. Zijn hart sloeg een slag over,

maar hij herstelde zich snel. 'Ik had toch een briefje neergelegd?' zei hij geïrriteerd.

'Ja, dat klopt,' antwoordde zijn moeder. 'Maar je schreef niet op waar je was of hoe laat je terug zou komen. Ik was hartstikke ongerust!'

Lenn slikte. 'Oeps. Sorry, mam,' zei hij snel. 'Ik was bij een vriend.' Hij bloosde een beetje toen hij dit zei en hoopte maar dat zijn moeder niets zou merken.

De boze blik van zijn moeder veranderde onmiddellijk. 'Een vriend?' herhaalde ze ongelovig.

'Ja,' knikte Lenn nu enthousiast. Technisch gezien was hij niet aan het liegen. Hij was bij... de camera geweest. En die voelde nu toch een beetje als een vriend.

'Ik wist niet dat jij vrienden hebt gemaakt. Wat fijn voor je lieverd,' antwoordde Lenns moeder. Ze trok haar zoon tegen zich aan en omhelsde hem stevig.

'Auw, maaa-haam!' kreunde Lenn lachend, terwijl hij zich losmaakte.

Maar zijn moeder liet het er niet bij zitten. 'Waar ken je hem van? Zit hij bij jou in de klas? Waar woont hij? Hoe lang ken je hem al?' Een stortvloed aan vragen kwam op hem af.

Lenn slikte. Zijn snelle smoes leek een goed idee, maar hij had deze vragenstroom van zijn moeder niet verwacht. Zijn gedachten raasden door zijn hoofd. Hoe kwam hij hier nu weer onderuit. 'Ik ken hem nog maar net, mama,' loog Lenn. 'Hij is nieuw in de klas. Hij leek me wel aardig, dus we hebben samen afgesproken.' Hij zette een glimlach op en knikte tevreden alsof hij zichzelf overtuigde. Dat had hij toch maar even mooi verzonnen. 'Morgen hebben we weer afgesproken,' zei Lenn nog snel.

Hij zag dat zijn moeder eigenlijk nog veel meer had willen vragen. Maar ze slikte de rest van haar vragen in en zei alleen maar: 'Wat fijn, lieverd. Je hebt zo lang geen echte vriend gehad... ik ben blij voor je.'

Ze wist natuurlijk dat Lenn vroeger gepest was, maar had geen idee dat dit nog steeds gebeurde. Lenn had besloten dat geheim te houden sinds die ene dag dat hij in elkaar geslagen was. Hij had tegen zijn ouders gezegd dat de jongens hem in elk geval niet meer pestten. Nu zijn moeder dacht dat hij er een vriend bij had, zou ze hem voorlopig wel met rust laten.

'Ik ben een beetje moe mam, ik ga even

chillen op mijn kamer.'

Zijn moeder knikte. 'Goed, lieverd. Rust maar lekker uit. Wil je nog wat lekkers meenemen?' Ze pakte een zak chips uit de kast en gaf die aan hem. 'Alsjeblieft jongen, dat moet gevierd worden,' voegde ze eraan toe met een knipoog.

'Bedankt mam,' zei Lenn. Hij pakte de zak aan en liep naar zijn kamer. Zijn geheim was veilig. Voorlopig.

Nu hij de grote boom 'gedumpt' had en verder geen grote dingen meer op de foto had gezet, bedacht Lenn dat hij de rest van de experimenten prima op zijn kamer kon doen. Hij wilde de test van de tennisbal nog een paar keer herhalen. Hij vond het geweldig om dingen groter of kleiner te maken. Verkleinen was alleen lastig, aangezien de camera niet verder kon uitzoomen. Het leek er dus vooral op dat vergroten het belangrijkste trucje was.

Lenn had al twee bijzondere dingen ontdekt: de camera kon voorwerpen van plek laten wisselen én ze vergroten. Hij kon vast nog veel meer. Maar wat dat was, moest hij nog achter zien te komen.

'Goed, nu snel dat ding weer werkend krijgen,' zuchtte Lenn ongeduldig. Hij wilde snel

verder met de test. Hij zocht naar zijn oplader. 'Waar ligt dat ding nou?' mopperde Lenn. Hij graaide in de la. 'Serieus, ik had hem hier toch net... Ah! Ja, hebbes!'

Triomfantelijk haalde hij het laadsnoer uit zijn bureaula tevoorschijn. Hij bekeek de stekker en probeerde hem in de poort te duwen, maar he-laas...

'Past niet... natuurlijk past 'ie niet.' Lenn rolde met zijn ogen. 'Waarom zou het ook eens een keer meezitten? Dan maar naar de winkel,' zuchtte Lenn geïrriteerd. Hij stond op en riep naar zijn moeder: 'Ik ben nog even naar de winkel mam. Mijn lader is kapot, dus ik moet een nieuwe kopen.'

'Oké,' klonk het vanuit de woonkamer. Zijn moeder zei er verder niets over. Ze was wel gewend dat zijn spullen regelmatig stuk gingen, al wist ze niet dat dit vaak door die pestkoppen kwam.

Lenn fietste zo hard mogelijk naar de winkel. Hij had geen idee welke lader zou passen, dus kocht hij verschillende soorten. Hij had geluk, de allerlaatste kabel paste. Hij plugde hem in het stop-contact en wachtte ongeduldig tot de telefoon

weer genoeg was opgeladen om hem aan te zetten. Ondertussen plofte Lenn op zijn bed en opende de zak chips die zijn moeder hem eerder had gegeven. Hij at de laatste kruimels op, net toen de telefoon weer aanging. Hij grijnsde. Eindelijk kon hij verder!

Hij dacht na. De vorige keer had hij ingezoomd vóór hij een foto maakte van de tennisbal. Maar wat als hij dit keer de foto ná het maken zou bewerken? Nieuwsgierig pakte Lenn de tennisbal en maakte een foto. Met een plop verdween de bal en op zijn bed verscheen ineens zijn knuffel. Lenn lachte.

‘Oh ja, die had ik als laatste op de foto gezet.’

Hij legde de knuffel terug op zijn plank en richtte zijn aandacht op de foto van de tennisbal.

Hij opende de bewerkingsoptie op de telefoon. De standaard app had niet veel mogelijkheden, maar Lenn zag dat hij iets kon bijtekenen. Een idee begon te borrelen. Met zijn vinger tekende hij een vrolijk gezichtje op de tennisbal en sloeg de bewerkte foto op. Toen maakte hij een foto van een ander voorwerp om de bal weer terug te toveren.

‘Oké, even kijken of dit echt werkt.’ Hij

draaide de bal rond. 'Oh wauw!' fluisterde Lenn. 'Het gezichtje staat er gewoon echt op. Dit is fantastisch!'

Zijn enthousiasme groeide. Hoe meer hij probeerde, hoe meer mogelijkheden hij ontdekte. 'Wat zou er gebeuren met levende dingen?'

Lenn keek naar het fotolijstje op zijn bureau. Een nieuwe gedachte schoot door zijn hoofd. *Zou ik ook mensen kunnen laten verdwijnen?* Zijn hart begon sneller te kloppen. Dit weekend moest hij zoveel mogelijk oefenen en ontdekken wat dit wonderlijke apparaat allemaal kon. Maandag begon school weer. Een vastberaden glimlach verscheen op zijn gezicht.

'Dan zal ik die pestkoppen eens laten zien wie de baas is.'